

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ТЕОРИЈА ЗАВЕРЕ

Немилосрдни
шпијуни

ЧЕТВРТИ НИВО

Вештина владања Србима

■ Laguna ■

Copyright © 2015, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2015, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Поверење је СВЕТИ ГРАЛ шпијунаже.

САДРЖАЈ

Лекција 1: Завера из „римске собе“	9
✧ Активирање хрватског кода	19
Лекција 2: Развојни пут Фрање Туђмана	25
✧ Идеолошка блискост Броза и Туђмана	35
✧ Зашто је изабран баш Туђман?	44
✧ Бакарић извлачи аса из рукава	50
✧ Туђман заступа поделу Босне	57
✧ Фрањо Туђман и његов „мајн кампф“	59
✧ Туђман фалсификује историју	74
Лекција 3: Како је Титова тајна полиција	
довела свог агента на хрватски трон	92
✧ Тајна веза Милошевић–Кадијевић	112
✧ Браћа по комунизму Милошевић и Туђман	120
Лекција 4: Хрватски генерал:	
Рат је почео Лондон, а не Београд	126
✧ Како је Туђман замајао Милошевића...	132

Лекција 5: Како је подстакнута смрт**Биљане Ковачевић Вучо? 141****Лекција 6: Сиви из Ресора државне****безбедности слаже коцкице завере! 155**

☆ Тајни рад БНД-а 171

☆ Туђман: Да Срби нестану! 182

☆ Удба постаје хрватска,
а можда и ватиканско-енглеска 188☆ За кога је радио Мика Шпиљак,
човек који је помирио Тита са Ватиканом? 198

☆ Немилосрдни шпијуни Фрање Херљевића 215

☆ Здравко Мустач – кртица у савезној тајној служби . 219

☆ Крај југословенских тајних служби 229

☆ Шеф немачке тајне службе: Ми ћемо срушити
Јосиповића и комунистичку олигархију Хрватске . 233

☆ Шта чека Србе?. 236

*Изјава захвалности 253**О аутору 255*

Лекција 1

Завера из „римске собе“

Стари обавештајац Митар, како му је било партизанско име, ноћу није спавао. Вероватно су га прогањали ликови мртвих Срба које су убијали по Београду. Имао је обичај да ме позове у глуво доба ноћи, тргне из сна и прича нешто што му је тог трену било „страшно важно“. Некада ми је то деловало глупо, али сам га поштовао. Кајао се као и Крцун, за разлику од колеге Јове Капићића који је остао поносан на своја зверства. За њега се говорило да је немилосрдни шпијун друга Тита, који је створио Голи оток и разрачунао се са руским шпијунима.

– Знаш како смо звали обавештајни круг око Титових Хрвата, националкомуниста? – упитао је Митар.

– Немам појма?

– Завереници из „римске собе“.

– Зашто?

– Зато што их је створио Рим, односно Ватикан. Целу ту операцију координисао је фратар Крунослав Драгановић, који је као и Тито био човек Интелигенс сервиса и Курије. Он је организовао „пацовске канале“ и бекство

усташа у Јужну и Северну Америку. Наравно уз помоћ Лондона и Вашингтона.

– Какве везе имају ови комунисти?

– Знаш метод рада: покривање тезе и антитезе. Усташе су били једна опција за независну Хрватску, а комунисти друга. Циљ им је био исти.

– Није им та независна Хрватска трајала дуго. Пријемом у Европску унију 2013. постали су део нове аустро-немачке империје. Јадранско море више није њихово, већ немачко.

– Тачно, али ће зато Хрвати сада бити вирус за разбијање те уније. Знаш ону молитву: „Сачувај нас, Боже, куге и Хрвата.“ Ко је дао логистику за протеривање Срба и за „неовисност“? Наравно, Вашингтон и Лондон. Знају они шта раде. Но, Лучићу, обрати пажњу на заверу Крунослава Драгановића и његових момака из „римске собе“.

Обратио сам пажњу! Требало је само чекати.

Академик Душан Биланџић, који је зашао у десету деценију живота, историчар данас, а некада и високи официр ЈНА и политичар, написао је књигу која се зове: *Тито и распад дружџе Југославије*. У интервјуу за загребачки *Јушарњи лист* 26. 4. 2011. овај сведок догађања тврди да није постојала Титова клетва упућена онима који распарчавају државу. Стари лисац био је један од завереника који су настојали да се то догоди:

Душан Биланџић, укратко, тврди, или открива, да је Јосип Броз Тито још раних шездесетих година прошлог столећа био дигао руке од Југославије, те да је од тада до своје смрти – заједно с Едвардом Кардељем и Владимиром Бакарићем – вукао потезе који су водили у правцу пропасти Југославије. Врхунац те политике био је, према Биланџићу, југославенски Устав из 1974.

године, који је утро пут легалном осамостаљењу република у њиховим авнојевским границама.

Тврдња о Брозовом разарању Југославије највећим је дијелом базирана на записнику с проширене сједнице Извршног комитета ЦК СКЈ, која је одржана од 14. до 17. марта 1962. Били су присутни Тито, Кардељ, Ранковић, Гошњак, Бакарић, Ђуро Пуцар Стари, Влаховић, Темпо... Записник, који је поодавно објављен, има око петсто страница, а др Биланчић цитира и препричава најзанимљивије дијелове, прецизније, дијелове који се уклапају у његову тезу. На сједници се расправљало о односу појединих република према савезним институцијама и надлежностима, и обрнуто, разматрала се дјеломична либерализација тржишта, а причало се и о сложености међунационалних односа у Југославији. Тито је, према Биланчићеву навођењу, у једном часу рекао овако: „Човјек се пита – па добро, је ли та наша земља кадра да се још држи да се не распаднемо? (...) Поставља се питање да ли је та заједница зрела за живот или није.“

Овде за тренутак застанимо како бисмо забележили ко су били учесници завере за разбијање државе.

То су католици, наводни атеисти.:

- 1) Тито,
 - 2) Владимир Бакарић, заправо Купферштајн („бакарни камен“),
 - 3) Едвард Кардељ, заправо Едуардо Кардели,
 - 4) Иван Стево Крајачић,
 - 5) Иван Гошњак,
 - 6) Мирослав Крлежа.
- Ко је био против тога?
- 1) Александар Ранковић,
 - 2) Слободан Пенезић Крцун,
 - 3) Светозар Вукмановић Темпо.

Стварна препрека завери да се држава прво поткопа, па разбије после Титовог одласка, био је једино Александар Ранковић, који је словио као Титов наследник.

Александар Ранковић елиминисан је завером агената из „римске собе“, односно Ватикана, измишљеном афером о прислушкивању.

Његов заменик и потенцијални осветник Слободан Пенезић Крцун, који је већ ухватио контакте са ЦИА, елиминисан је на „модеран“ начин, „саобраћајном несрећом“.

Наравно Ранковић и Пенезић су били шефови тајне полиције.

Запамтите, када „велики вођа“ жели да ради нешто супротно од онога што званично говори, он елиминише контролора, а то је министар унутрашњих послова или шеф тајне полиције. То је радио Тито, али и Туђман, Милошевић... Оптужба је увек иста – издаја!

Ко је Душан Биланцић и зашто је битан као сведок?

Зато што ће нам посведочити да је рат, којим је уништена СФРЈ, био позоришна представа.

Прво ко је он? Чitam текст на „хрватском“, у часопису *Национал*.

Биланцић је од 1942. био партизан и судионик НОБ-а. У послужбеној Југославији као пуковник радио је и у Генералштабу ЈНА, у његовој Првој управи. Био је у соби до собе првог хрватског председника Фрање Туђмана, али и генерала Вељка Кадиевића, који је био последњи југославенски министар обране у вријеме почетка рата на простору бивше Југославије.

Погледајмо шта овај искрени сведок говори у *Националу* број 864* о почетку сарадње са Фрањом Туђманом:

* Преузето са <http://www.nacional.hr/clanak/131028/tudman-mi-je-rekao-kad-podijelimo-bosnu-ja-i-sloba-bit-cemo-saveznici>

– Наша је сурадња почела непосредно након првих вишестраначких избора 1990. Био сам потпредсједник у тадашњем републичком предсједништву. Кад је Фрањо Туђман изабран за предсједника Предсједништва, саставио је другачије тај колективни државни орган, који је био на челу некадашњих, још увијек социјалистичких република у бившој Југославији. Постао сам члан Предсједништва као представник СКХ-СДП-а, дакле, странке која је изгубила на изборима. Туђман је, иначе, мрзио колективна руководства. Кад нас је окупио, рекао је: „Ово није никакво предсједништво. Ја сам предсједник, а ви сте потпредсједници републике.“ У Предсједништву сам остао седам мјесеци.

О познанству са Фрањом Туђманом и Вељком Кадијевићем Биланцић каже:

– Знали смо се још из Генералштаба ЈНА из Београда. Били смо соба до собе, три пуковника: Фрањо Туђман, ја и Вељко Кадијевић, који је у вријеме почетка рата у бившој Југославији био министар одбране. Од 1958. до 1962. нас тројица радили смо заједно у Првој управи Генералштаба. То је била елитна организацијска јединица бивше југословенске војске задужена за израду ратног плана.

– *Може ли се казати да сте били Туђманов пријатељ?*

– Били смо веома добри познаници. Док још нисам живио у Загребу, а долазио сам овамо с обитељи, одсједао сам код њега, а не у хотелу. Читао сам његове радове, али се о ономе што је написао с њим није могло разговарати. Није прихваћао критике.

– *Је ли предвиђао да ће доћи до рата на простору бивше Југославије?*

– Не, никада ми није споменуо ратну опцију прије него што је рат стварно почео.

– *Гдје је, ђо вама, председник Фрањо Туђман ђођријешио?*

– Хтио бих упозорити на стратегијску грешку свих лидера на бившем југославенском простору након Титове смрти. Кад се распао Совјетски Савез, створено је седамнаест нових држава. У том су се контексту почеле осамостаљивати и републике у Југославији. Као нови лидери почињу дјеловати Фрањо Туђман, Милан Кучан, Слободан Милошевић, Киро Глигоров, Алија Изетбеговић, Веселин Ђурановић. Они желе у том сло-му Југославије проширити своје територије. Црногорци тако сањају о Дубровнику и Палама. Милошевић је сматрао да је тренутак повољан за Србију да оствари вишестољетну визију о стварању велике Србије на тлу распаднуте Југославије.

Душан Биланцић открива како је спроведен тајни план за разбијање комунистичке Југославије, по замисли британске тајне службе и Ватикана, а уз Титову логистику:

– У словенском су водству одавно били свјесни неодрживости Југославије као повијесног пројекта. Још 28. студенога 1965. Едвард Кардељ је поднио један реферат партијском врху у којем је дао процјену што ће се догодити када оду Тито и остали лидери револуције. У том је реферату изнио своју темељну мисао: „Југославија је повијесно неодржива.“ Његова је теза била да је „југославенско питање свјетско питање“ – да се морамо припремати за тзв. раздруживање. Тврдио је да Србија припрема удар на авнојевску Југославију. Изријеком је тада рекао да као лидери револуције морају спријечити тај хегемонистички план.

– *Како су српски ђредставници реађирали на ђо Кардељево излагање?*

– На том је састанку био и познати српски руководи-лац Александар Ранковић, чувени шеф тајних служби, који још није био смијењен. Он није рекао ни ријечи.

– *Недавно сам чуо тезу да је Кардељ говорио и да ће Југославија постојати једна од совјетских република под њиховом Москвом.*

– То је била само Кардељева игра. Још уочи VII кон-греса СКЈ, на припремном састанку у Љубљани, Кардељ је недвосмислено лансирао тезу да је Југославија привремена „транзитна творевина“. На састанку је, као члан ЦК СКЈ, био и Добрица Ћосић. Јавио се за ријеч и рекао: „Друже Кардељ, молим вас поновите, није ми јасно. То значи да је Југославија привремена.“ Кардељ му је тада одговорио: „Тако, тако“, а Добрица Ћосић је остао шокиран. За Ћосића је Југославија била вјечна творевина као мање-више српска држава. Кардељ никада није вјеровао у опстојност југославенске државе, а Тито је био лукав и око тога се није изјашњавао. Он је, ипак, био шеф те државе и није могао тако нешто рећи јер је био свјестан да без те државе нема ни њега. Кардељ је тада објашњавао да ће у новим околностима Србија моћи успоставити ближе односе са својим сусједима Бугарском и Румуњском, а Словенија с Аустријом и Италијом.

– *Када сте почели блиско сарађивати с Кардељем?*

– Између нас двојице постојао је специфичан однос. На приједлог Владимира Бакарића био сам постављен за директора партијског Центра за друштвена истражи-вања у Београду, а Кардељ је био предсједник његова Савјета. Тај је центар дјеловао као нека врста института, а служио је и за пробијање наших идеја. Док је Кардељ тврдио да је Југославија неодржива, Владимир Бакарић је говорио сљедеће: „Да је хрватски народ питан, ни прва, ни друга Југославија не би биле створене.“

Тко је тада питао Србе и Хрвате хоћете ли или нећете Југославију. Након Другог свјетског рата велике силе недвосмислено су закључиле да све државе које је Хитлер разорио треба обновити. То је био случај и с Чехословачком и с Југославијом.

Овде застанимо како бих вам скренуо пажњу на део реченице који нам открива постојање завере: „На предлог Бакарића био сам постављен за директора института, а он је служио за пробијање наших идеја“ – о сецесији и разбијању државе.

Видимо да су чланови тајне групе Бакарић и Кардељ, а да је ту Биланцић, као млађи агент од утицаја у будућности. То се зове припремање кадрава!

Сада долази кључна изјава у интервјуу *Националу*:

– *Нисте подмишљали Маспок 1971. Зашто?*

– То је била бесмислена акција у којој су они декларирали битку за девизе, а знали су да је Тито већ припремао пројект за раздруживање Југославије. Због Маспока је нови устав, који је створио претпоставке за раздруживање некадашњих југославенских република, донијет двије године касније. Планирано је било да се донесе 1972, а онда је одлука одгођена за 1974. А Тито је 1971. у једном тренутку рекао српском партијском руководиоцу Марку Никезићу: „Кад бисте знали што ја мислим, ви бисте се смрзнули.“ Смисао његове поруке био је да нема намјеру очувати Југославију по сваку цијену.

Овде застajeмо! Констатијемо да је Тито, заједно са Кардељем и Бакарићем, који су обојица били Хазари, односно Јевреји, а раније са Мошом Пијадеом, Сефардом, радио исто: спроводио одлуку да се једна трећина Срба у Хрватској и Босни и Херцеговини побије, једна трећина покрсти и једна протера.

Фрањо Туђман, Хазар, то је на крају спровео, обмањујући Милошевића да је за поделу Босне и Херцеговине, како овај не би употребио сву силу и освојио Загреб. Да ли је то било могуће? Није! Милошевића су и поставиле САД да ради оно што је радио. Његов војни контролор био је Вељко Кадијевић!

У интервјуу *Националу* Биланцић даље одговара на питања новинара.

— *Смањили ли онда председника Туђмана и кривцем за рат на простору бивше Југославије?*

— То не. Освајач је био Слободан Милошевић. Једино је он, објективно, и могао бити покретач ратног строја. У Милошевићевим рукама су били кључеви рата и мира. Он је, заправо, имао револвер. Имао је оружје у рукама захваљујући пресудном утјецају на војску — тадашњу ЈНА. С друге стране, сви лидери нових држава, Хрватске, БиХ и Словеније, трчали су к Милошевићу у Београд. Словенски председник Милан Кучан ишао је к њему како би Србија прихватила одлазак Словеније из Југославије. То је и добио. Рат у Словенији је био, заправо, фингиран сукоб, премда су и у њему гинули људи.

— *Тко је, заправо, покренуо рат?*

— Четворогодишњи рат на простору бивше Југославије, против тада већ самосталних држава, бивших југославенских република, покренуо је Слободан Милошевић. Но након тог четворогодишњег рата Србија се нашла у истој позицији на којој била и прије рата. На крају је морала прихватити авнојевске границе бивших федералних јединица које је настојала срушити. С друге стране, године изолације од међународне заједнице, али и самоизолације Србије од сурадње с међународном заједницом, оставиле су тешке посљедице на

господарство и стандард грађана у Србији. Створено је тешко насиље које ју наставља осиромашивати.

– *А је ли Алија Изетбеговић, босански лидер, ишао к Милошевићу?*

– И Алија Изетбеговић је ишао к Милошевићу у Београд. С Хрватском није имао никаквих проблема, па у Загреб није морао долазити. Знао је да му опасност пријети из Београда. Кад је ријеч о БиХ, постојала је традиција још из НОБ-а, а она је настављена посебно 60-их година. Тито, Кардељ и Бакарић форсирали су да тзв. југославенска периферија, дакле, подручје изван трокута СХС – Србије, Хрватске и Словеније, постане политички фактор. Та „периферија“ били су БиХ, Македонија, Црна Гора, Косово и Војводина. Тито је говорио Бранку Микулићу и Хамдији Поздерцу да се понашају као држава, а не обична република. Титов је курс био створити равнотежу осталих република према Србији.

То је значило: Слаба Србија, јака Југославија! Да би се то спровело неопходно је било инсталирати послушне политичаре. После смене Ранковића доведени су Петар Стамболић, Дража Марковић и поново Стамболић, овог пута Иван „неспособни“, како су га звали сарадници.

Душан Биланџић

Овде застанимо како бисмо дефинисали следеће: ако човеку у ципелу убаците каменчић, он ће застати и извадити га чим му се за то пружи прилика. Зар не?

Српској држави Тито и завереници убацили су две аутономне покрајине, два камена која је Србија кад је могла – извадила. Значи, логично је што је Србија тражила лидера који ће је спасти од завере.

Ко нама и другима даје спасиоце које не можемо одбити?

Запад, наравно. Нисте ваљда помислили Москва? Руси добијају своје спасиоце из истог џепа као и Срби. Судбина нам је иста, али и спасиоцима.

Што се тиче Путина, време ће показати ко је кога надмудрио јер то је сукоб немилосрдних шпијуна.

Активирање хрватског кода

Завади па владај стара је техника свих освајача. Разбијање СФРЈ било је лако изводљиво јер је агентура Запада била одлично распоређена у врху државе, међу представницима свих народа.

Када знамо метод рада најопасније службе на свету, британске: баланс силе, онда знамо – све!

Сетите се 1941. године. Сви на терену су били њихови, да ли мислите да је 1991. године било другачије? Није, наравно!

Погледајмо виђење ствари врхунског српског обавештајца Драгана Филиповића:

„Социјалистичка Република Хрватска

Хрватску је захватила еуфорија екстремног национализма. До тада строго забрањени профашистички усташки

покрет, ударна песница Хитлерових снага на Балкану током Другог светског рата, спонтано је рехабилитован и подржан од већине хрватског становништва. Да би се, за сваки случај, избегли евентуални проблеми због његове, пред Европом искомпромитоване историјске прошлости, назив је промењен у Хрватска демократска заједница. На чело покрета стао је Фрањо Туђман, бивши генерал Југословенске народне армије и један од водећих партијских кадрова Титовог времена. Основна идеја била је обнављање Независне Државе Хрватске (НДХ), која је својевремено, 1941–1945. године, функционисала под покровитељством нацистичке Немачке, са идентичним државним атрибутима. Овога пута требало је да та држава буде формирана под покровитељством НАТО снага, које су отворено позиване да војном интервенцијом помогну хрватском народу да се избори за *демократију*. Апсолутном већином гласова бирачког тела Туђман је убрзо изабран за доживотног председника Хрватске.

Невладине организације, у садејству са хрватском екстремном емиграцијом из Немачке, Америке, Канаде и Аустралије, обезбеђивале су неограничену финансијску и пропагандну подршку националистима. Највећи број *невладиних организација* осниван је под патронажом Ватикана и Католичке цркве, која је била идејни ослонац хрватском сепаратизму и главни гарант тога да ће та држава бити подржана од западног света. С тим у вези, католички поглавар папа Војтила још 1982. године упутио је писмени апел америчком председнику Роналду Регану да се Хрватска (заједно са Словенијом), као католичка територија, издвоји из Југославије. *Невладине организације* практично су имале

улогу да испред хрватских националиста обезбеђују перманентну подршку глобалистичких ментора, која им никада није ускраћена.

Хрватски комунисти, чак и када су држали власт, били су у дефанзиви. Део чланства одмах се прикључио националистима, а они који су преостали реорганизовали су се у левичарске политичке организације по европском моделу француских или италијанских комуниста. Најдуже су се на комунистичким позицијама задржали хрватски кадрови у Армији, али не из идејних разлога, већ стога што су извршавали задатке шпијунаже и саботаже у корист националиста.

Међутим, НАТО је проценио да се још увек нису стекли услови за отворену подршку хрватском сепаратизму. Хрватска је до даљњег могла рачунати на сваку врсту помоћи осим оне директне – војне. Основне препреке које су јој стајале на путу ка сецесији биле су присуство јаких снага федералне југословенске армије, као и око милион Срба који су живели на компактној територији, уз границу Хрватске и Босне. Ти Срби имали су веома лоша историјска искуства са хрватским националистима, па су се листом определили за подршку југословенској опцији као једином гаранту физичког опстанка.

Социјалистичка Република Босна и Херцеговина

Босна је била прича за себе. Као централна југословенска република представљала је стратешко чвориште са највећом концентрацијом снага Југословенске народне армије. Преко осамдесет процената становништва чинили су Срби, али подељени на две вероисповести, хришћанску – православну и мухамеданску. Овај народ добро је знао какво му зло прети од грађанског верског рата, јер га је у прошлости искусио неколико пута. Зато

су Босанци чинили све да до тога не дође, а као што ће се касније видети, до рата не би ни дошло да се нису умешали странци. Наиме, свесни истог етничког порекла и видевиши у југословенству једину наду за миран живот, и православци и муслимани здушно су подржавали федералну опцију. Босна је тако постала најстабилније подручје у региону са замашним потенцијалима југословенске војске, чије је присуство народ доживљавао са одобравањем. С друге стране, то је дугорочно пореметило планове НАТО-а, па су Американци потражили помоћ од својих савезника на Блиском и Средњем истоку. Идеја је била да се босанскохерцеговачко подручје дестабилизује иницирањем верске мржње преко наметања идеја агресивног исламског фундаментализма. У оквиру тог плана започета је и једна од најподлијих кампања у историји пропагандног рата, којом су муслимански Срби проглашени за не-Србе. Целом свету наметнута је исконструисана теза да у Босни живе 'два народа', Срби и Муслимани, с тим, што се ови други третирају као људи без националних корена. Зачудо, пропагандна измишљотина, која на први поглед делује као неозбиљна и неодржива, без отпора је прихваћена као истинита.*

Главну реч у босанској политици водили су комунисти. У њиховим редовима подједнако су били заступљени Срби из православних и муслиманских породица стога што као атеисти нису ни марили које је ко вере. Додатну

* Наведена теза није пласирана први пут. Исти пропагандни наступ у Босни искористио је својевремено и Тито, наравно из својих разлога, али је тада због ове конструкције нападан и критикован на Западу. Посебно га је критиковао француски филозоф Ж. П. Сартр назвавши то „цивилизацијским интелектуалним злочином“. Управо због тога се Сартр никада није састао са Титом, мада га је до тада, као филозоф левице, веома уважавао. (Прим. Д. Филиповић)

подршку њиховој снази давала је, код босанског народа веома популарна, Југословенска народна армија, чији су шири командни састав чинили искључиво комунисти.

У Босни је организовање по националистичкој, односно верској основи дуго било спречавано и законски забрањивано, али се на крају није могло избећи услед чињенице да већину грађана, без обзира на пројугословенску оријентацију, нису чинили комунисти. Православни Срби претежно су се организовали око Српске демократске странке умереног националисте др Радована Караџића, виђеног сарајевског психијатра. Др Караџић је био поштован у свим структурама, без обзира на вероисповест и политичка опредељења, тако да је одржавао блиске, пријатељске везе и са комунистима и са муслиманима.

Ни са Србима муслиманске вере није било никаквих проблема све док се нису појавили фундаменталисти. Наиме, док су их водили домаћи интелектуалци традиционалне умерене муслиманске опције, консултације и дружења са комунистима и православцима представљали су нормалну појаву, што је трајало готово до краја осамдесетих.* Фундаментализам је стигао у Босну, у

* Овде је прилика да страном читаоцу који није упознат са балканском ситуацијом неке ствари појасним, посебно када су у питању Босна и муслимани, што је веома важно за боље разумевање наставка књиге. Један од водећих умерених муслиманских лидера с краја осамдесетих био је професор Универзитета у Сарајеву др Мухамед Филиповић. На основу његовог имена може се закључити да се ради о човеку који припада муслиманској традицији, али на основу презимена, које је исто као моје, неоспорно је да је по националности Србин, чак припадамо истој породичној лози. То што је његов чукундеда пре неколико стотина година примио ислам, а мој остао православни хришћанин, не чини га ни мање ни више Србином од мене. Тек толико да дочарам бесмисленост тезе о

првом реду, залагањем америчке невладине организације Рабита. Та организација, са центром у Њујорку, окупља муслимане широм света на хуманитарној основи, са циљем задобијања подршке идејама глобализације преко муслиманског интернационализма. У случају Босне Рабита је успоставила логистичке базе заклоњене иза хуманитарних мисија, што је затим коришћено као канал за довођење екстремних фундаменталистичких проповедника из Ирана, Саудијске Арабије, Марока и оснивање мреже нових, милитантних, изразито антисрпски и антијугословенски експонираних организација. Босански муслимани дуго су их игнорисали, све док општи пад стандарда целог југословенског друштва није проузроковао осиромашење становника и њихову потребу да се овим организацијама обраћају за материјалну помоћ, што је с њихове стране условљавано подршком екстремистичким лидерима. Тако се као вођа босанских муслимана наметнуо Алија Изетбеговић, главни заговорник великоисламског шовинизма. Његова књига *Исламска декларација* постала је обавезно штиво за муслиманску младеж као фундаменталистички апел у којем се ислам означава као дефинитивна идентификациона основа за све области које се тичу човека и државе. А екстремизам рађа екстремизам. Босна ће ући у деведесете као бомба са упаљеним фитиљем. Активираће је, наравно, странци^{*}, конститује српски обавештајац мр Драган Филиповић.

Сада, уместо закључка, прочитајмо следећу лекцију.

сукобу „два посебна народа“ у Босни, српског и муслиманског, што је тема којом ћемо се бавити мало касније. (прим. Д. Филиповић)

^{*} Мр Драган М. Филиповић, *Анализа глобалистичког смрада – ангажовање невладиних организација на разбијању политичког, војног и безбедносног система Србије и Југославије*, Принтмедиа, Београд 2008, стр. 33–37.

Лекција 2

Развојни пут Фрање Туђмана

Пад комунизма и распад СССР-а учинили су да држава Југославија више није била потребна. На истоку је владао агент од утицаја Михајл Горбачов, чија улога је била – деструктивна. Затим је доведен Борис Јељцин који је имао нов задатак, да неделањем омогући трансфер државне имовине у руке унука оних који су извели Октобарску револуцију. Као шлаг на торти, остала је СФРЈ, земља која је одрадила своје. Њу ће разбити тим немилосрдних шпијуна.

О том периоду наше историје скупио је грађу др Војислав Шешељ.

„Припремајући се за пројектовани распад Југославије, у склопу темељите деструкције источноевропског комунистичког система, римокатолички политички кругови и западне обавештајне службе заиграли су на карту некадашњег комунистичког генерала и каснијег националистичког дисидента Фрање Туђмана (1922–1999). Туђман је својом личношћу, карактером, менталним склопом и идеолошким предрасудама верни израз

хрватске националне свести и политичких стремљења крајем двадесетог века, али и закулисных настојања његових ватиканских, немачких и америчких ментора. Родио се у Великом Трговишћу, у Хрватском Загорју, као син истакнутог активисте Хрватске сељачке странке, па је у породичном дому одгајан у духу радићевских и мачековских идеолошких погледа и политичких циљева. Хрватски историчари ни данас нису начисто дали је порекло породице Туђман немачко, али је сасвим сигурно да она није изворно хрватска*. Фрањо Туђман је, по завршетку четворогодишње основне школе, школовање наставио у Загребу као стипендиста своје римокатоличке жупе, пошто је жупник организовао прикупљање потребног новца. Вероватно није науштрб напоменути да је Фрањин отац Стјепан повремено организовао акције одмазде према политичким противницима, секући воћњаке и винограде присталица режима и на други начин шиканирајући припаднике Југословенске радикалне заједнице, који најчешће у напетој атмосфери нетрпељивости нису смели јавно ни да манифестују своје политичке ставове.“**

Зашто је Туђман желео да замени Тита?

„Пресудан догађај у Туђмановом животу десио се негде око његове шеснаесте године. Пошто му је мајка умрла кад је имао седам година, отац се поново оженио, а онда је у јеку пубертета Фрањо ступио у љубавне односе са својом маћехом. То је трајало док га отац није

* По мојим сазнањима Туђман је Хазар; ман – „човек“ завршетак је многих њихових презимена: Бор-ман, Герш-ман, Голд-ман.

** Др Војислав Шешељ, *Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације*, 2. издање, Српска радикална странка, 2007, стр. 943.

затекао на делу, у кревету. Фрањо Туђман је тада морао дефинитивно да напусти породични дом, а та траума пратиће га до краја живота. Осећање велике кривице потпуно га је психички пореметило и довело у његовој свести до све јачег култа мртве мајке, накнадно на тај начин јачајући Едипов комплекс. Емотивно изгубивши оца, постао је потпуно опседнут избледелим сећањима на умрлу мајку, чија ниједна фотографија није постојала. Уочи Другог светског рата Туђман је интензивније читао марксистичку литературу, а 1941. године се, упркос очевом противљењу, прикључио партизанима, да би 1942. године постао члан Комунистичке партије. Кад је 1943. године постало сасвим јасно да је усташка политичка опција губитничка, партизанима се приклонио и Туђманов отац Стјепан, поставши, као мачековац, већник Првог заседања ЗАВНОХ-а. Сам Туђман никада није учествовао у оружаним борбама, него се искључиво бавио политичким радом и конспиративним активностима. Тако је изграђивао свој типични комесарски менталитет. Његови ратни другови ускратили су му право на Партизанску споменицу 1941, па тако врло ниско вредновали његов допринос у првој ратној години. Тек после великих перипетија успео је да се дочепа тог значајног револуционарног признања. Ипак, његова каријеристичка воља, негативна кадровска селекција и национални кључ омогућили су му да већ педесетих година стигне до чина пуковника ЈНА.

Како пише његов досад најисцрпнији биограф Дарко Худелист, Туђман је у току рата био склон да лакомислено и похлепно поступа с новцем из партизанске благајне, правио је црне спискове за ликвидацију усташа и њихових сарадника, на које је из сасвим приватних разлога стављао имена људи према којима је осећао лични

анимозитет, а после рата, као директор Института за историју радничког покрета Хрватске, фалсификовао је оригинале историјских докумената припремајући их за штампу. Нимало се није устручавао ни да денунцира вишим партијским органима своје саборце и сараднике, само ако му је то било корисно, а могло се успешно и идеолошки образложити. Искористио је прилику и да уништи одређени број по њега компромитујућих докумената. Талентовани 'муљатор', како Туђмана у неколико наврата назива Худелист, често је изражавао једну 'од препознатљивих црта његовог карактера; да поједине епизоде из свог живота накнадно реинтерпретира у свјетлу тренутачних политичких околности, како би их што дјелотворније употребио у служби властите политичке промоције' (Дарко Худелист, *Туђман – биографија*, Профил, Загреб 2004).

Према сведочењу његових сабораца, Туђман се у више наврата показао као велика кукавица, а како је у неколико прилика третиран и као неспособан, сам је о себи касније ширио фаму да је 1942. године био на ивици самоубиства. Врло интензивним истраживањем и анкетирањем Худелист је установио да је и у ратним условима 'једна од главних карактеристика његове особности био осјећај апсолутне супериорности према подређенима, уз истодобно показивање услужности, или чак сервилности према онима који су му надређени. Када је састављао своје извјештаје, Туђмана, сасвим сигурно, није особито бринуло хоће ли због њих настрадати нетко од његових колега – бораца или заповједника – у одреду, али му је итекако било важно да њима импресионира партијске моћнике о чијем је мишљењу овисио даљњи тијек његове ратне каријере. Резултат таква приступа био је очекиван и једино могућ: Туђман је у својој каријери напредовао,

Породица Туђман

а његови су га колеге из одреда – замрзли... Туђман је био врло непопуларан због своје надутости и непотврђеног херојства.’

Туђманов отац Стјепа, поставши крајње ригидан комуниста, доживео је психичко растројство, па је 1946. године убио своју жену и потом извршио самоубиство*. Мада је исцрпно информисан о свим околностима породичне трагедије и присуствовао сахрани, Туђман је по повратку у Београд ’почео ширити

сасвим другачију причу: говорио је да су му оца и мајку убили усташе. Односно – усташки крижари. А онда је у другој половини осамдесетих, уочи распада Југославије, ту причу само преокренуо и лансирао дијаметрално супротну »теорију«: да су му родитеље убили припадници комунистичке тајне полиције – тзв. удбаши. По тој новој верзији, отац му је страдао јер се није слагао с новим комунистичким режимом, посебице не с начином на који су се нове власти односиле према Хрватској и хрватским националним интересима. У ствари, усташе из оне претходне »теорије« само су замјенили припадници Удбе, док је костур приче остао исти: отац и мајка били су жртве нечијег туђег злочина. Да је Туђман

* Обратите пажњу, и отац Слободана Милошевића се убио.

притом имао посве озбиљне намјере показује и то да је с тим најновијим тумачењем трагедије изашао пред масе, пред најширу јавност – пред своје многобројне бираче на предизборним митинзима Хрватске демократске заједнице, у прољеће 1990. Онда је о томе почео и писати. Контроверзија је досегла врхунац. Та последња верзија смрти Туђманова оца и помајке* на крају је постала и коначном, службеном верзијом.’

Худелист је имао великих проблема да дође до пуне истине. Како сам каже: ’Није ми било лако – деведесетих је то била једна од највећих табу тема у Републици Хрватској.’ Туђман је свог оца упорно представљао као доследног радићевца и мачековца, прећуткујући да се ’након тога преобразио у комунисту и партизана. И то не било каквог, него једног од најтврђих и најригиднијих у цијеломе Хрватском Загорју. То је он прешућивао. Било је јасно уочљиво да од своје обитељи и њезине трагичне судбине у данима непосредно након Другога свјетског рата жели направити мит – такав мит за који је, ваљда, вјеровао да ће додатно учврстити његову вјеродостојност првог предсједника хрватске државе у посткомунистичком раздобљу. Државе која се управо осамостаљивала од СФРЈ. Укратко, предсједник РХ Фрањо Туђман одлучио се на темељито ревидирање (многи су то назвали »фризирањем« или »прочишћавањем«) своје биографије. И своје властите и цијеле своје обитељи. Потпуно непотребно – могао је, и требао, без тога. Али када се једном почело, стати се више није могло. Стварност је устукнула пред митом, штовише пред цијелом серијом новостворених митова. На мит о његовом оцу као ХСС-овцу, који је то био и остао, надовезао

* Реч је о маћехи са којом је Туђман имао сексуалне односе.

се мит о трагичној погибији оца и помајке 1946, а затим и мит о размишљањима о самоубојству поткрај 1942... Направљена је читава палета митова, са заједничким, у бити ипак приземним политичким циљем: требало је показати да су међу свим оним окорјелим »југокомунистима« и »хрватождерима« у Хрватском Загорју само Туђманови за вријеме рата и након њега били једини »прави Хрвати«. И да су то своје хрватство морали платити животима – или га јесу платили, како тко. То што уопће није било тако – тим горе по стварност.”“*

Ко је стајао иза чудне каријере Фрање Туђмана?

„Радећи у персоналној служби ЈНА Туђман је већ педесетих година био у прилици да кадровише, поготово кад је стекао подршку моћног Ивана Гошњака**, па се упео из петних жила да потисне српске официре и отвара што више простора хрватским, најчешће мање способним или обичним дилетантима, какав је и он сам био у историјској науци. Права прилика да његов каријеризам, снисходљивост, лицемерство и денунцијатски карактер дођу до пуног изражаја указала му се кад је почела чистка официра који су се експонирали као присталице Ђиласових ставова објављиваних у серији чланака које је публикувао партијски лист *Борба*. Туђман се размахаша у правом смислу речи и са огромним жаром започео прогон који су се редовно окончавали отпуштањем из службе официра са значајним револуционарним педигреом. Како пише Худелст, ’можемо резимирати из којих је то разлога Туђман у сукобу Тита и Ђиласа тако енергично и

* Др Војислав Шешељ, нав. дело, стр. 943–945

** Гошњак је као шпански борац, да би био пуштен из затвора, потписао уговор о сарадњи са немачком службом. Та служба је касније цела постала део коалиције МИ-6 и ЦИА.

бескомпромисно стао на Титову страну, И то с толиком страшћу да је унутар партијске организације у ЈНА бјелодано предњачио у прогањању Ђиласоваца. То је учинио из два разлога. Први је чисто каријеристичке природе. Туђман је напосто био »линијаш« (титоист) и трудио се то показати свима, а особито својим претпостављенима. Приопћење Извршног комитета ЦК СКЈ од 10. сијечња 1954. било му је довољан сигнал што и када треба учинити. И он је кренуо у акцију. Барем му партијска исљеђивања нису била слабија страна – знамо то још из раздобља Другога свјетског рата.”**

Овде прекидамо излагање др. Шешеља, како бисмо извукли неке закључке!

Када знамо да је после Стеве Крајачића, британског агента, који је глумио »совјетског“, главни кадровик у Хрватској био Владимир Бакарић, (Купферштајн, Хазар), онда можемо закључити да је Иван Гошњак такође та иста британско-ватиканска линија, пошто оне увек иду заједно.

Напади на Милована Ђиласа, за кога многи сматрају да је такође био британски човек, били су само »степенице“ по којима се Туђману намештало да се пење.

Сада долазимо до преокрета у Туђмановој каријери, када се он од титоисте полако припрема за нову улогу »Хрвата“. Када знамо да је он заправо пореклом Хазар**, јасно нам је зашто се подругљиво смешкао наивности Хрвата, који су све бежећи од Југославије дошли у »супер-Југославију“ – Европску унију и опет изгубили независност!

* Др Војислав Шешељ, нав. дело, стр. 945–946.

** По неким изворима, немачки Хазар – Franz Deutschman. По другом, то презиме је под пресијом Мађара претворено у Тудомани.